

det har altid i denne Sag været fastholdt, at Dyrtdisstillaget paa § 26 ikke kunde udbetales efter en midlertidig Finantslov i Genhold til Udtrykket „nødvendigt løbende“. Derfor denne Udbetaling nu dog imidlertid har fundet Sted, saa vilde Vedtagelsen af, hvad der nu staar paa Finantsloven og af Ændringsforslagene under Nr. 84 og 85 a., men Forskaffelsen af Ændringsforslaget Nr. 85 b. medføre, at, hvad der saaledes var udbetalt, for en Del maatte betales tilbage. Det er ogsaa den eneste Maade, hvorpaa jeg kan forstaa den ærede Ordførers Udtryk „en tilbagevirkende Kraft“. Der er ingen tilbagevirkende Kraft. I modsat Tilfælde, naar Finantsloven bliver vedtagen nu ved tredje Behandling som ved anden Behandling, saa er der ikke Tale om nogen tilbagevirkende Kraft; thi den tidligere Bemyndigelse til at udbetale Lønningstillæg gif kun til den 1ste April; men hvis man har udbetalt Lønningstillaget efter den midlertidige Finantslov, vil ganske vist Forskaffelsen af det Ændringsforslag, som den ærede Ordfører har stillet, faae tilbagevirkende Kraft. Det vil komme til at kolliere med Udbetalingen efter den nuværende Finantslov, og derfor forstaaer jeg meget godt, at det for den ærede Minister har sin store Betydning at faae det Ændringsforslag, der er stillet af den ærede Ordfører, vedtaget; thi da kommer det ikke frem, efter som Alt det sanktioneres, den ærede Minister har foretaget fra 1ste April til Finantsloven bliver vedtagen, o: Udbetalingen i Genhold til den midlertidige Lov bliver gjennem Vedtagelsen af det ærede Medlems Forslag godkendt, sanktioneret. Hvad angaar de Udbetalinger, der have fundet Sted, faar man ikke rigtig Noget at vide om, hvorvidt de have fundet Sted eller ikke, de staa i Kraft. Det er ganske vist; men hvad er Følgen? Med andre Ord den, at vi slaa en ny Praxis fast, at vi virke med til en ny Fortolkning af Regjeringens Myndighed, at vi virke med til at hjælpe Regjeringen til at etablere eller i Stilhed at faae en ny Fortolkning til at handle efter i Genhold til Udtrykkene i den midlertidige Lov, Noget, som ikke hidtil har været forstaaet ved Udtrykkene „nødvendige Statsudgifter“. Vi udvide altsaa det Moment af Normalbudgettet, og vi indskrænke Bevillingsmyndigheden til Fordel for den ministerielle Myndighed. Det er Betydningen af Ændringsforslaget, og det er hverken 8 eller 10,000 Kr. men meget Mere. Derfor siger jeg, at, naar den ærede Ordfører har gjort sit Regnestykke op om den betydelige Fremgang, der havde fundet Sted mellem 2den og 3die Behandling, saa kan det ikke gøres op i Penge; thi hvis dette Ændringsforslag vedtages, er der mellem 2den og 3die Behandling af det ærede Medlem offret et af de allervæsentligste Principer, nemlig angaaende Forskaffelsen af Regjeringens Bemyndigelse til at afholde Udgifter efter en midlertidig Finantslov.

Det kan det ærede Medlem ikke komme fra. Forøvrigt skal jeg ganske afholde mig fra at komme ind paa det Regnestykke, som det ærede Medlem gjorde, hvorigjennem han viste, hvorlidt han var gaaet op fra 2den til 3die Behandling. Det skal jeg vente med, indtil vi komme længere hen. Jeg vil tilstaa, at der var afskillige Momenter i det Regnestykke, som jeg fandt ret interessant. Jeg tror allerede nu at kunne henlede Opmærksomheden paa, at det ærede Medlem synes at regne sig det til Gode, at han har stillet Forslag om at nedsette Udgiften med 125,000 Kr. Naar han regner den Nedsettelse, som følger af Bestemmelsen paa § 26, angaaende Embedsmændsmænds Lønninger, kan jeg forstaa, at han kun faar mindre Tillæg til 3die Behandling; men det ærede Medlem eller andre ærede Medlemmer ville vide — han veed det selv, jeg behøver ikke at gjøre ham bekendt med det — at dette Ændringsforslag om en Nedsettelse med 125,000 Kr. slet intet Ændringsforslag er. Det er allerede stillet ved 2den Behandlingen, og det er ikke Andet end Noget, der opføres nu, og som ikke betyder det Alleringeste. Der er ikke nedsat Noget med 125,000 Kr. Men hvad det angaar og enkelte andre Spørgsmaal af den Art, skal jeg komme ind derpaa til Slutningen. Der vil jeg kun gjøre opmærksom paa, at det Forslag, der er stillet af det ærede Medlem, kun har den virkelige og væsentlige Betydning at dække udover, hvad der efter vor Formenting urigtig har fundet Sted ved, at Finantsministeren rimeligvis, jeg tør næsten sige med Visshed, har udbetalt Lønningstillæg efter den midlertidige Finantslov. For at undgaa Kollision med denne Finantsministerens efter vor Mening ikke lovlige eller ikke korrekte Fremgangsmaade vilde dette Ændringsforslags Vedtagelse gjøre fortrinlig Nytte. Men derfor siger jeg, Ændringsforslagets Betydning er nemlig den at hjælpe Ministeren til at faae en ny udvidet Fortolkning slaaet fast af Administrationens Myndighed mod Bevillingsmyndigheden paa dette Omraade. Ministerens Udtalelse om, at han betragter sig som berettiget til selv med en Nægtelse paa Finantsloven, i Genhold til Loven af 31te Marts 1852 § 7, at udbetale Tilskud til vedkommende Lærere Lønninger, forstaaer jeg ikke; thi Betingelsen for, at Ministeren skulde være forpligtet til at udbetale, er, som det ganske rigtig i Motiverne er fremhævet, at det er en Lovlig Forhøielse, som har fundet Sted, men det bestrides netop herfra, at Forhøielsen er lovlig. Ministeren er hverken forpligtet eller berettiget til at udbetale det; § 7 gaar kun ud paa, at Staten vedblivende overtager en Række af Forpligtelser og deriblandt ogsaa den at yde en vis Del af Lønningen; men denne visse Del af Lønningen afhænger netop af, hvorvidt de Bestemmelser, ifølge hvilke Forhøielsen har fundet Sted, er lovlige-rigtige, og det beskrives fra Føllethjings Side. Saalænge